

sosialurinn

VIKKUSKIFTIÐ

Nr. 71

7. december 1974

Íslandsferðin endar

Í seinasta parti av ferðafrásøgn sínari úr Íslandi skrivur Sámal Johansen m. a. um, hvussu torført tað var at fáa aðrar ungar føroyingar, sum vóru í Íslandi um sama mundið, umborð aftur á Drottningina.

Teir høvdu lagt saman ástir við íslenskum gentum, og hálsfevningin á bryggjuni mundi ikki tikið nakran enda . . .

Framhald

17/8 var ætlan at fara at hyggja at ymiskum søvnum í Reykjavík, men vit komu bara á Tjóðminnissavnið. Hetta eru stór og

íbúðir, ein í kjallaranum, ein í miðhæddini og ein á loftinum. Ingibjörg segði, at um veturin tá kaldast var, var gjaldið fyri at hita øll húsini og fyri heitt vatn o. u. 600 íslenskar kr. um

Reykjavik

stásilig hús bæði uttan og innan. Í kjallaranum er bátasavn — modell av vikingaskipum og bátum, sum íslendingar hava brúkt gjøgnum tíðirnar til útróður, hákellingaveiðu o. a. Tað var ógvuliga áhugavert at siggja, men tað fall okkum beinanvegin í eyguni, at bátasmiðir móti føroyingum hava íslendingar ikki verið.

Umframt bátasavn er í kjallaranum goymt nógv, sum hevur verið brúkt til rossið. Rossið hevur verið nógv brúkt í Íslandi, og har var at siggja t. d. saðlar, mannsaðlar og kvinnusaðlar, har vóru rossleypar, týggj og mangt annað.

Í miðhæddini eru aðrir forn-gripir, búnar frá ymsum tíðarskeiðum, har var nógv úr kirkjuni: prædikastólar, messuaklar og mangt annað. Í ovastu hædd var list: málningar og høgðar myndir; har var eisini panoptikon.

Vit vóru á Tjóðminnissavninum o. u. 2 tímar. Tað er eyðvitað, at vit so stuttan stegg ikki kundu siggja savnið so gjølla, sum vit fegin vildu, har skuldu vit kunna verið fleiri dagar. Eg vil ráða øllum til, sum koma til Reykjavíkar at fara inn á Tjóðminnissavnið og geva sær so góðar stundir har sum møguligt.

Henda dag hugdi eg at miðstöðuhitanum í húsinum hjá Jóanesi og Ingibjörg. Húsini fáa hita frá teimum heitu keldunum. Har er einki at siggja uttan rø og einir tveir máttarar. Tað er bara at skríva frá so verður heitt. Í húsunum eru triggjar

mánaðin, t. v. s. knapt 100 føroyskar krónur.

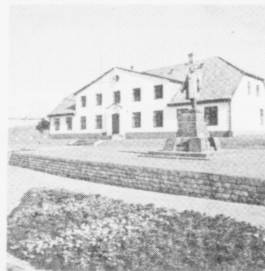
Vit vóru niðri á kaiini, tá »Drottningin« for kl. 18. Har runnu tárini í striðum streymi,

føroyskir dreingir stóðu og hálsfevndust við íslenskar gentur, har var skilðnaðarstundin svár, roynt varð at skilja sundur og fáa dreingirnar umborð, tað kundi eydnast at fáa tey sundur eitt bil, men so runnu ástir saman av nýggjum, og so mátti aftur skiljast sundur. Teir komu allir umborð til endan.

Um kvøldið ætlaðu vit at fara í náttklubbb fyri at fáa eina góða »finalu« til hesa íslandsferð, hevði verið so frálíka góð í allar máttar. Jógvan og Maja kundu ikki koma við, tey skuldu fara at vitja íslenskan lærara, sum tey kendu.

Tá ið »Drottningin« var farin, tóku vit bil fyri at fara heim til Alhólsveg 16, har sum Einar og Annelena búðu. Arni Waag og konan vóru farin við flogfari til Hollands, so Einar og Annelena

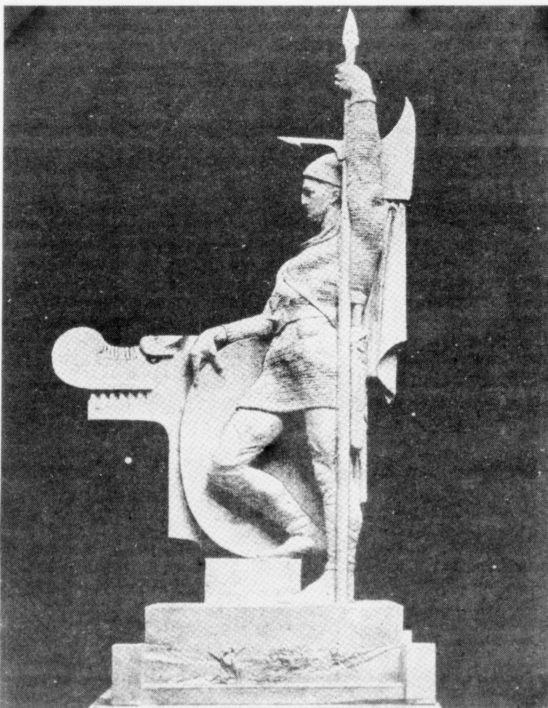

Ríkisstjórnarhúsið í Reykjavik

vóru einsamøll í húsi. Á vegnum fóru vit til náttklubbin (eg haldi, hann eitur »Glaumbú«) fyri at vísja okkum borð til seinni um kvøldið. Hetta gekk alt í lagi, og vit fóru so heim við Einari. Annelena segði seg at hava sæð ein óføra vakran urtagarð har í Koparvági, nær við sum tey búðu. Hon helt, at vit skuldu fara og hyggja at hesum urtagarði, aðrenn vit fóru inn. Vit so gjørdur, og tað má sigast, at hesin garður var verður at siggja. Eg dugi als ikki at siga frá hesum vakurleika. Har vuku blómur í øllum litum millum grønar vøllbakkar. Rundan um henda vakra garð og húsini, sum stóðu í honum, var tað bera reyn.

Vit fóru so í náttklubbin, tá ið vit høvdu verið inni á Alhólsvegi 16 eina løtu.

Tað var hugnaligt inni í hesum náttklubba, fólkid var nógv og musikkurin var góður, tær íslensku genturnar vóru minnst so ásynligar, sum tær bera orð fyri at vera, men ikki fingur tær hugin til at leita aftur í tíðina til Helgu hina fagra ella Guðrun Osvifursdóttur. Allir

Ingálfr Arnarson, sum sigst vera fyrsti landnámsmaður. Standmynd av Einari Jónssoni